

S I M O N A S A N A R E N

*Ko je Dan
Za
pisma Srca*

O D A M A T E R I

Slovenija
2019

Ko je Dan za pisma Srca

Oda materi

Avtorica: Simona Sanaren

© 2019 Simona Sanaren. Vse pravice pridržane.

simona.sanaren@gmail.com

Oblikovanje, naslovnica in prelom: Bader Klidi

Izdajatelj: Pot srca, Milena Matko s.p.

www.milenamatko.com

Tisk: Vinkotisk Radeče

Število natisnjenih izvodov: 200

Leto izida: 2019

Prva izdaja.

Cena: 10 eur

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-32

SANAREN, Simona
Ko je Dan za pisma Srca : oda materi / Simona
Sanaren. - 1. izd. - Trebnje : Pot srca, 2019

ISBN 978-961-290-319-0
300427520

VSEBINA

Pismom na pot	8
1. pismo: Dom	10
2. pismo: Vera	12
3. pismo: Ljubezen.....	14
4. pismo: Svoboda.....	16
5. pismo: Zaupanje	18
6. pismo: Odpuščanje.....	20
7. pismo: Telo.....	22
8. pismo: Narava	24
9. pismo: Obstoj.....	26
10. pismo: Srčnost.....	28
11. pismo: Upanje.....	30
12. pismo: Človek.....	32
13. pismo: Resnica.....	34

PISMOM NA POT

Zbirka pisem je nastala v dneh pred sinovim 19. rojstnim dnevom. Je svojevrstno nadaljevanje leta 2018 izšle trojezične ilustrirane knjige *Ko je Dan/Quand c'est le Jour/When it is Day*, v kateri so zbrane otroške pesmi za male in velike, skozi katere sinu kot majhnemu otroku prikažem svoj pogled na svet, ljudi in življenje, pri čemer se osredotočam na vrednote, gradnike dostojanstvenega človeka.

Pisma naslavljam na tokrat najstniškega sina Dana, ki je tik pred zrelostnim izpitom in se pripravlja na študij v tujini, torej odhaja v popolnoma nov svet in nov cikel življenja. Preko pisem razkrivam svoj notranji svet, prežet tako z bolečino kot upanjem in vero ter zlasti ponosom in hvaležnostjo za skupno bivanje in učenje na Zemlji. Dejala bi lahko, da so pisma oda materinstvu, materi in otroku.

V pismih je prikazana tudi Danova vloga v mojem življenju, pravzaprav vloga vseh mojih štirih otrok, a se ta energija v največji meri vije skozenj. Po vsej verjetnosti zaradi njegove fluidnosti v materičnem svetu, ki je tudi razlog za njegove številne preizkušnje in izzive. Dan je leta 2017 v rasističnem napadu izgubil levo oko in na tej globoki izkušnji gradi svojo bodočnost.

Vsako pismo se preliva čez določen čustveni spomin, skozi dogodek mojega življenja in na subtilen, malone skrivnosten način preko ozaveščenja prevladujočega čustva in sprejetja letga, skozi uvid in zorenje prinaša vodstvo in transformacijo.

Na ta način pisma skozi dušo matere zapojejo duši vsakega bralca, kajti mater je prva zemeljska izkušnja vsakogar od nas.

Ljubezen je tista čudežna energija, ki povezuje vsa pisma

med seboj in jim daje smisel, kot tudi ljubezen sama v našem obstoju, če in ko se ga resnično zavemo, tke nit med nami vsemi, tanko, nevidno, skrito in prikrito, da z njo povežemo srca v en utrip, en dih, en svet, svet upanja in vere v Dan Ljubezni.

Ko ti, tavajoč po tujih mestih sveta pišeš maturo iz maternega, slovenskega jezika, jaz pišem pismo Srca tebi, svojemu slovenskemu sinu.

Biti in obstati kot slovenska mati, z vsem bremenom in težino majhnosti, nepomembnosti, pomanjkanja in zasmehovanja, se ne pustiti nadvladati, je res veličasten izziv.

Vsled jezika, ki ga le redkokdo pozna, geografske lege, ki je malokomu znana, ljudi, ki so ozkih pogledov, a zlasti od vseh neuslišanih želja, ki se izgubijo nekje med Alpami in Jadranskim morjem, se izziv spreobrne v malone misijo nemogoče.

Slovenske matere imamo veliko srce, a ga skrivamo za hladom našega fizičnega telesa, saj smo znotraj sebe tako plašne, osamljene in kot tuje, nedostopne s svojimi zgodbami preteklosti, krutimi, srce parajočimi, neverjetnimi. Ravno zato smo tako drugačne, cankarjanske, kot si rade rečemo, kajti ljubezen je nemalokdaj resnično vse, kar lahko damo. Ni nam do velikih besed, včasih ponudimo le skodelico čaja in piškote, ki smo jih skrivale za težke čase.

Me prepoznaš v tem opisu?

A vedi, da nismo tako nične, če se le zmoremo osvoboditi lastnih strahov ... teh bitij v nas, ki nam prigovarjajo, da ne zmoremo, da nas ne bodo opazili, da nas bodo zapustili in za vekomaj pozabili.

Prav to se nama je zgodilo danes zjutraj, začutil si moj strah, ki se mu z vsem svojim bitjem in žitjem upiram.

Preden si prišel na svet, si bil spomin v mojem srcu, le ti, droben in edinstven; zaželela sem se te spoznati in sem popustila sili veselja, ki me je pregovorila, da postanem mama in se mogočnih lekcij naučim. Zato si, kar si, le ti, ki spreminjaš moj svet.

Cenim te in verjamem vate.

Zato te prosim, da tudi ti ceniš mene. In mi stojiš ob strani, čeprav nisi Angel.

Upam, da ti bom enkrat lahko pokazala, kdo v resnici sem. Ne poznaš me še. Kajti tudi sama sem pozabila, kdo, kaj in zakaj sem.

Srečno, otrok, ki postajaš mož.

Marec 2019

Vera

Ko ti, z radostjo in radovednostjo življenja, ki sem ju predano in zaupajoč veličini obstoja vdihnila vate, še preden si ti vdahnil zrak Zemlje, poslušáš modrosti svojih učiteljev, jaz, čuteč rezko bolečino v mojem levem, fizičnem srcu, pišem te besede; da ozavestim, kaj mi šepeta bitje v meni, ki ga ti še kako dobro poznaš. Kajti bil si blizu mojemu srcu, bližje kot sem mu bila jaz v vseh letih, kar se v fizičnem svetu pozna.

Z nekom, ki ga ti nisi srečal, ali pač, v neki drugi dimenziji, s tem angelskim dečkom je, ko sem bila še dekletce, odšel del mene. Slonečega tam ob srcu, sem tako skrbno varovala, negovala in s ponosom zrla nanj, ko sem ga začutila ob vsakem dihu in utripu.

Veš, redki so danes ljudje, ki se ga radujejo in nežno objamejo. Tisti delček, s katerim sem tako vestno gojila Ljubezen do same sebe, se je izgubil nekje v praznini moje dušne samote.

In sem zmedena obstala. Vse je bilo na videz kot prej. Tisti enak mamljivi svet okrog mene, ki vabi, da ga odkrijem z vsemi čutili. Svet barv, not, lepot, ki niso več znale božati mojih oči in ušes. A ostala sta z menoj zaupanje in vera v nekaj daljnjega, nevidnega in tako zelo ljubečega, kar mi je prigovarjalo, da bo nekoč nekje vse še v redu.

Me prepoznaš?

Ljubezen do življenja in radost, ki ju razdajam in ju občutite vsi, ki me poznate, ne prihajata iz mene, ampak iz daljnjega ljubečega šepeta, ki mu prisluhnem vedno znova, ker še znam verovati, da bo nekoč nekje vse v redu.

Si predstavljaš, kaj bi se zgodilo, če bi dobila ta izgubljeni delček nazaj, da bi se enkrat kar sam ugnezdil nazaj v moje srce, si predstavljaš, s kakšno močjo bi objela svet? A še prej bi Sebe objela, da bi solze Sreče orosile planet in bi žejni dobili kapljice na svoje obličje. Si predstavljaš, kako bi objela Tebe in vse, kar je ,moje'? Tla Zemlje bi se tresla od objema, da bi célo Nebo vztrepetalo.

Skozi ta vesoljni objem bi ti začutil, kako ljubljen si, otrok, ki postajaš mož.

Marec 2019

Ljubezen

Ko ti, ki si tekal okrog, še preden se je drobno telesce znalo spoprijateljiti s tlemi matere Zemlje, živahnih korakov stopaš po stanovanju in svoji srčni prijateljici prišepneš 'Rad te imam', takrat jaz to zaslišim in moje srce kar zaskeli. Za devetimi durmi znotraj njega se nekaj premakne in spomin me odnese v trenutke daljnjih spoznanj.

Rojena v ta svet, da bi odkrila, okušala in bila Ljubezen, sem radovednih čutil opazovala vse, kar se giblje in gre, vse, kar diši in dehti, vse, kar govori in obljublja. Z otroško razigranostjo in naivnostjo sem v svoj svet vabila in odprtih rok sprejemala male in velike, bele in črne, tiste z vitkim in malo manj vitkim stasom, saj sem verjela, kot dete s planeta Veselja, da naša srca bijejo v istem ritmu, čeprav smo si tako različni. Ritem dobrote, razumevanja, prijaznih besed in medsebojnega spoštovanja je tisti, ki mi je narekoval in mi tudi dandanes narekuje vsak korak.

Me prepoznaš?

In veš, kljub vsem razočaranjem in trpkim spoznanjem, da so nežne in lepe besede izgubljene z vetrom, kljub udarcem zemeljskega sveta, ki si jim tudi sam priča in te zaznamujejo za vekomaj, kljub vsemu temu znam vsak trenutek negovati misel, da smo popadali z Neba vsi enaki, peli isto pesem, ko smo preplašeni prosili za čim lepše življenje, da bi se v njem naužili drug drugega, se osrečevali, učili in medsebojno gradili.

Zato se včasih od vsega upanja in vere v dobro utrudim

in omahnem v nič, saj me le tako lahko posrka in nahrani energija mojega doma, srčnega doma, da potem spet zaneseno negujem hrepenenje po dobrih besedah, ljudeh, navadah. Potrpežljivo, kot me je naučila slovenska zemlja, prelepa Slovenija, majhna, a tako veličastna, da se svet boji pokukati nanjo.

Si zaželim, da bi tebi, otroku, ki postajaš mož, ves obstoj odmeval v vibraciji dobrega.

Marec 2019

Svoboda

Ko ti, ki si, še preden si me videl, že poznal moj glas, spev, ki se je brez predaha z melodijo občudovanja čudeža življenja radostil srečanja s teboj, odhajaš na vaje s svojo skupino, začutim, da bi se moje srce rado osvobodilo in zapelo v ritmu, ki mu je dan iz davnin.

Svoboda biti, kar si, je, ko poveš, kar želiš, ko to zapoješ ali zaigraš. Tako kot ptica izraža svoja občutja, ne ozirajoč se na to, ali jo kdo sploh posluša, ali je komu všeč in ali poje v istem ritmu. Spomnim se, kako goreče sem si želela, da bi vsaj lahko udarila po klavirskih tipkah, ko me je dušilo od nemoči. Zazvenelo bi po vesoljnem stvarstvu in moj pozdrav bi se zaslišal v onostranstvo, dragi mali duši, ki je prehitro zaključila zemeljsko potovanje.

Spoznanje, da naše želje niso vedno uslišane, ali celo, da so le redko uslišane, nas postavi na trda, neljubeča tla, in zaboli v taki meri, da se nevede umaknemo s svoje poti in se pustimo voditi drugim. Kot bi nam pesek zastrl oči, a nikdar srca. Srce ve, kam mu je iti, zato vedno in večno hrepeni, dokler se enkrat pred očmi popolnoma ne stemni.

Me prepoznaš?

Veš, še sama sebi se čudim, kako sploh lahko tako vztrajno bežim od vsega lepega, kar se je zasejalo v moji nežni mladosti – glasba, petje, risanje. Čopiči in barve na mizi, kitara v kotu sobe, vse je znova prišlo v moje življenje, a jaz še vedno brskam po pajčevinah in prahu v predalih preteklosti, saj iščem razloge za vse prazne in puste dni, nezapolnjene s petjem, barvami, lepoto obstoja. Takrat pa, ko bo moja

duša znenada prebila zid bolečine in zasijala v vsej svetlobi umetnice, bom na platno narisala naša Srca. Kot majhna, krilata, svobodna Bitja Ljubezni bodo, v opomin vsem tistim, ki živijo, kot da jih umetnost sploh ne zanima. Ali ki pravijo, da niso umetniki, ne vedoč, da z vsakim srčnim utripom kreirajo svetovje planeta.

Otrok, ki postajaš mož, boš tako doumel, da si sam svobodni umetnik življenja.

Marec 2019

Zaupanje

Ko ti, z zaupanjem vase in vero v današnji dan in v vse, kar ti to življenje prinaša, zapustiš dom in odideš vetru naproti, se jaz globoko zamislim nad hladom, ki sem ga začutila ob tvojem ‚Adijo, mami‘, ga ozavestim in ljubeče pozdravim ter sprejemem, kajti vem, da je del mene, ne tebe. Tedaj se zazrem vase in srčno objamem to odsotnost toplote, ki utripa in se skriva v meni in se vedno takrat zbudi, kadar srce zahrepeni.

Zaupanje vase je najlepše, kar človek lahko zgradi v svojem življenju. Ne, to niso dom, družina, izobrazba, kar so naše zemeljske in materialne prioritete; enkrat se vsak zave, da je vse to le površinsko, brez strasti, če nismo odgovorno zgradili sami sebe. V brezmejnosti lastnega bivanja, v iskanju niti naših davnih podob in spominov prednikov se izgubljam v obilju besed, oseb, vzornikov, vodnikov, lažnih, kot v nekem trenutku uvidimo, in postajamo podobni skupku, gmoti, ki ji rečemo družba. Pravila, dolžnosti, obveznosti, te nas zgradijo v duhu poslušnosti in omejitev. Kje pa sem jaz, kje je moj glas, se vprašam?

Me prepoznaš?

Veš, nekoč, še kot dekletce sem izrisala svojo podobo tako, kot sem se tedaj videla. Kot bi bila slutila, da bo enkrat v prihodnosti služilo v opomin odraslemu dekletu, ženi. Bile so me same oči in srce. Takšno je bilo v moji zaznavi moje telo. Se vprašaš zakaj? Ker sem verjela, da se oči in srce dopolnjujejo, da le skupaj vidijo, dojamejo, začutijo, povedo in objamejo. V brezmejnih minutah preizkušenj življenja sem to zaupanje v

svojo sanjsko podobo izgubila, ga morda podarila, razdala, zavrnila, zavrgla, ko sem opogumljala, širila mir in ljubezen, objemala. In danes vseeno, če dobro odpreš oko in srce, mar ne vidiš le mojih oči in drobnega, na cedrin les narisane srca, ki ga stiskam v roki? Vidiš, kako se trudim, kajne?

Smeješ se mojim besedam, kadar negodujem, saj ne veš, da se hudujem le nad slabimi arhitekti davnine. Ko bi le vedel, da danes ti sam sodeluješ pri gradnji veličastnega projekta tisočletij!

S hvaležnostjo ti pošiljam srčen objem zaveznitva, otrok, ki postajaš mož.

April 2019

Odpustanje

Ko ti v zanosu ob občudovanju svojega novega inštrumenta preizkušaš strune, ki igrajo melodijo pravičnosti, saj si zaslužiš vse najboljše, tedaj se mi srce skrči ob spominu na vse male in velike krivice, s katerimi nas je zasipalo življenje.

Mar ni krivično že to, da vdahnemo ob zavedanju, da smo sami in bomo vedno sami? V vsej masi fizičnih teles, s katerimi se družimo v teku življenja, bo naše telo vedno izstopalo s svojo unikatnostjo in edinstveno dušno potjo. In ravno takrat, ko si bomo najbolj želeli bližine, ne bo nikogar, da nas objame. Mar ta samota ni prva in najtežja krivica?

Vsak nov dan je prežet z neštetimi utrinki, in če dobro odpremo oči, vidimo, kako ga krojijo drobna bitja, ki preizkušajo naše zavedanje, vrednote, prepričanja, da ne rečem celoto naše ljubezni do življenja. Vse je odvisno od tega, kako dovetni smo v nekem trenutku, kako zvesti smo sami sebi, kako čutni in rahločutni smo v pogledu na celoten obstoj. Ko se nam v življenju vrstijo krivice, kot da smo njih zbiratelji, in so razočaranja del vsakdana, se nehote dvignemo nad fizično trpljenje, da od zgoraj pogledamo nase in uvidimo svoj doprinos, bi lahko dejali zmoto?

Me prepoznaš?

Ti dobro veš, koliko krivic je potrkalo na moje duri. Vedno sem odprla, kot zgleden gostitelj, ki sprejme drugačnost in izziv. Vedno sem se iz tega učila, znanje predala vam, svojim otrokom, in vsem, ki jih imam rada. Tako sem tudi preoblikovala marsikateri namen, ki bi morda prizadel moje drage. Le ene krivice ne morem sprejeti v svoj dom, te, ki se

dotika svetosti življenja in obstoja zaradi predsodka. Zato se na današnji dan upiram strahopetnim silam človeške nevednosti, zahrbtnosti, nizkotnosti, zlagane vere, tako močno se upiram, da se tla Zemlje tresejo in se morda gospodar teme zbudi iz spanja ničvrednosti in se opraviči Nebu, ker ga je res polomil, tako zelo se je motil! In odslej bodo bitja Svetlobe svetila vse močnejše in razsvetljevala pot pogumnim, ljubečim, prebujenim.

Vsem nam, ki z Ljubeznijo upamo, molimo, goreče prosimo za Pravico in Mir.

Danes ti, otrok, ki postajaš mož, namenjam vesoljni poljub, ki naj se zasliši tam, kjer so srca trda, da jih omehča.

April 2019

Telo

Ko gledam tebe, ki imaš v duhu zakoreninjeno prepričanje, da si za svoje telo odgovoren sam, se sprva s ponosom ozrem nase, ki sem te občudovala kot mali čudež in ti ne vedoč predala veličastno nalogo čaščenja telesa. A znenada se v mojem srcu nekaj premakne in bolečina se kot spirala zavrtinči znotraj mene.

Nedotakljivost telesa je naša prva pravica v fizičnem svetu, v materiji, v katero smo porojeni. Vprašujem se, ali ob prvem vdahu težkega zraka matere Zemlje pozabimo, da nas Nebo opazuje, da nas varuje, da smo eno le z njim. Kajti zakaj torej dovolimo, da se nas na stotine rok dotika že v prvih dneh obstoja pod pretvezo, da ščitijo, varujejo, doprinašajo? Mar nismo bitja Neba, poslana na Zemljo, da se vsak zase učimo in gradimo, za kar smo opremljeni z vsem, kar potrebujemo? Mar res potrebujemo tuje vmešavanje?

Že kot dekletce sem občutila dotike kot vdor vase in nisem prenesla, da vame zarežejo energije tujih teles. Tudi objemi, stiski rok neznancev kar tako, ker je navada, so zame laž bili. Zakaj bi le dovolila, da se me dotakne nekdo, ki me ne občuduje, ki me nima rad, ki sploh me ne pozna? Morda le, da mi vzame svetost, ki jo nosim v sebi, pravico, da razpolagam s seboj? Z leti pa telo popusti in se privadi, in naenkrat zgroženo uvidiš, da bolj kot nežnost privabljaš grde posege v telo, grobost, udarce moških, ki so del obstoja, celo zlome kosti kot gradnikov telesa, skratka sovraštvo vse fizične kreacije.

Me prepoznaš?

Morda misliš, da svojega telesa nisem dovolj cenila, da se zanj

nisem borila? Zdaj vem, da se telo je le postavilo in predalo kot zagovornik duše, ki je želela po poti zmage za vsako ceno. Za ceno udarcev nevoščljivih, zaupanja vase oropanih bitij, ki niso prenesla mojega diha, mojega prodornega pogleda, ki so v svoji majhnosti znala le groziti in udariti. Kdo drug kot ti lahko bolje ve, da je vsakršno nasilje le šibkost duha, nizkotnost in ponižanje tega sveta. Kljub temu, da je moje telo, kot nerad vidiš, utrujeno, sem to še vedno jaz z vso trdnostjo in svetostjo ter ljubeznijo do obstajanja v materičnem svetu in veš, sedaj šele poznam Nebo in svojo moč, ki me oba vodita k Svobodi.

Pomirjen boš, otrok, ki postajaš mož, ko boš tudi ti skupaj z menoj vdahnil nedotakljivost in osvoboditev.

April 2019

Narava

Ko ti, ki v tem času učenja in priprav za odraslo življenje nimaš prostih trenutkov in ne možnosti, da bi občudoval naravo tako, kot si zasluži, a vseeno drobnim čudežem nameniš pozornost, tedaj se spomnim trenutkov, ko so se tvoje drobne ročice dotaknile vsakega cvetka in vsakega malega živega bitja, ki si ga srečal na svoji poti.

Svet, v katerega sem te pospremila, ni več tak, kot si ga zaznaval kot otrok, zelenje, ki te je obdajalo, vonj dehtečih cvetlic in šumenje mogočnih dreves tvoje prelepe zelene domovine so le še mil spomin, ki ga ne prikličeš več v vsakdan. Obstal je v teži sivine, hrupa, vonja po uničenju Narave. Le še modrina neba in oceana te opominjata, tu in tam kakšna palma tuje dežele vztraja v svoji vzvišenosti. Človeška nečimrnost je globoko zarezala tudi v svet matere našega planeta, ki je dajalka vsega, kar narava ima. Mater drevo komaj še diha, komaj še cveti, komaj še svojo krošnjo v lepoti z nami deli.

Prepoznaš moj gnev?

Vem, da se tudi ti globoko v sebi sprašuješ, kam gremo, saj smo ljudje kot drevesa, tako kot padajo ona, z njimi padamo mi in nam ni več pomoči. Zato poveseš oči, ko začnem s svojimi razmišljanji o krutosti človeka, ki ne spoštuje živali in rastlin. Zato si veliki zaveznik vsega, kar utripa v življenje, kar daje in nikoli ne jemlje.

V vseh letih bivanja z menoj si spoznal, da je moje srce povezano z naravo, z bitji, ki jih drugi ne vidijo in se mi zaradi tega nemalokrat kdo posmehuje, a ni mi mar, saj je ta vez najčistejše, kar sama imam in negujem, cenim in spoštujem,

in sem le preko nje to, kar mi je dano na Zemlji biti. Sem kreacija in ne uničenje, sem dihanje in ne dušenje. V veri v modrost bujnih krošenj, ob opajanju s sladkobnim vonjem cvetnega prahu in predani naklonjenosti do vsakega mojstra življenja v podobi živali, boš nekoč v lahkotnosti začutil, da si del njih in s tem snovalec nečesa žlahtnega.

Krog bo tako sklenjen; vse je bilo dano od matere Narave meni in od mene tebi, da potem ti znova objameš Njo, brez katere ni ne Diha ne Utripa.

Ko ti bo ona narekovala ritem žvljenja, boš pomirjen, otrok, ki postajaš mož.

April 2019

Obstoj

Ko te opazujem, kako razumsko sprejemaš materialne stvari v svoje življenje in jih upaš razdajati, takó močno zareže v globini mojega telesa, da zmorem skozi to bolečino ovrednotiti težino mojega zadnjega fizičnega obstoja.

V svet pademo kot ubogi, goli, nemočni, a obogateni s srčnim znanjem od tam, kjer smo doma. Rastemo bodisi vobilju ali pomanjkanju, sprva nam ni mar, saj se ne zavedamo in ne poznamo ne enega ne drugega. A ko se povežemo z zemeljskim svetom, s to lepljivo gmoto, ki ji pravimo družba, spoznamo eno in navadno ne spoznamo drugega, razen če trdost zemeljskega življenja ne zareže v nas, neuke in nepripravljene na boj za lasten obstoj, za pravico do biti in imeti, kar si ustvaril, kar si negoval in v trenutku razdal. Sile uničenja so včasih neizprosne. Duša se preda, popusti, da se novih veščin nauči, da lekcijo življenja osvoji. Le ko s teboj so bitja nebogljena, res ne veš, kaj, kako in kam. Kako nazaj dobiti, spet k sebi privabiti, kar grabežljive roke so jemale, teptale, uničevale, rušile, da bi iz svoje nizkotnosti na plano se rešile, se za igro uničenja nagradile, a nikoli ne modrosti ne srčnosti na svojo stran dobile.

Me prepoznaš?

Veš, bili so dnevi, ko prosila sem, da luč spet najde nas, da pred obličja naša pridejo vsi, ki so nam vzeli, da se pokesajo in se lastni usodi v obraz zazro. A tako zlahka res ne gre. Morala ubrati sem drugo pot, dopustiti Zemlji, da me je na trda tla polegla, od tam sem videla drug svet. Zahrepenela

sem po Nebu in lepotah, ki jih ono ima, zato sem si obljubila, da njegovim vrednotam zvesto bom služila. In sem sprejela, da dobri ljudje za nas poskrbijo, vsaj dokler pravica ne najde poti do naših duri. Zdaj sprejemam z ljubeznijo vsak znak, da Sonce spet bo posijalo, da prejmemo, kar življenje nam lepega je namenilo. Hvala, ker nikoli nisi obsojal, mi dajal predznaka ničvrednosti, ko sem ga čutila sama kot mama, ki nima, ki celo sebe je za hip izgubila. Tako kot pravi moški, ki spoštuje življenje in mu služi, si se vesti znal in nekoč boš mnogim to predal.

Želim ti, otrok, ki postajaš mož, da obilje te objame in te v milosti življenja trdno obdrži.

April 2019

Sichnost

Ko ti, ki si od malega čutil ranljivost vseh živih bitij in tkal niti prijateljstva z najdrobnejšimi od njih, v tem divjem svetu iščeš razlage, zakaj je človeško bitje doseglo raven take krutosti, me spomin odnese v trenutke, ko so tvoje radovedne otroške oči že zaznavale vse, kar leze in gre.

Slutila sem, da ti v življenju ne bo lahko, saj, tako kot jaz sama, toliko svoje ljubezni razdajal si vsemu živemu. Zemlja ni planet veselja, kot tisti, s katerega sva prišla. Zemlja je trda, težka, neizprosna, rada kaznuje, nevoščljivo odzame, nerada kaj dà, saj v svoji jezi sploh ne ve, da le sočutje jo rešilo bo iz primeža sil temačnega svetà. Koliko lepote je na njej, kako prečudovita je nje Narava, vsa ta modrina, zelenje, barvitost, šumenje, valovanje, gromenje, vsi zvoki in odsevi, ki pobožajo Srca. Kako mogočno je Sonce, ki nas v življenje obudi. Kako lepe so živali, ki nas spremljajo, ki od nas želijo le, da jih ljubimo in v njih vidimo predanost, pripravljenost, da skupaj zgradimo boljši svet, saj so nam dane kot sopotnice v uk in poduk.

Prepoznaš moj pogled?

Veš, vse svoje misli vsak dan usmerjam v lepote obstoja, čeprav le redko še srečam srčne in sočutne ljudi, le redko začutim tople dotike, le redko zaslišim nežne glasove. Vendar vem, da Smo tukaj mnogi, ki zaznavamo, občutimo, vidimo očem drugih nevidno, širimo svojo ljubezen do naše matere Narave, spoštujemo vsa živa bitja, občudujemo živali, naše sopotnice, in potrpežljivo čakamo na trenutek, da se energija spremeni in bomo zvesti svojim željam, ciljem, potrebam zopet postali to, kar smo, učeča se Bitja Luči.

Saj veš, da je vsako živo bitje porojeno iz sočutja stvarnika, da srčnost on je vdahnil vanj, in enkrat v vsakomur se prebudi, zazveni, da s svetom okrog sebe jo deli.

Neguj to svoje nežno poslanstvo, daruj ga vsem, ki te v življenju objamejo, otrok, ki postajaš mož.

April 2019

Upanje

Ko sem vsakodnevno priča tvojemu negovanju soljudi, mimoidočih, celo neznancev, skratka vseh, ki ti jih življenje naproti prinese, v nogah začutim šibkost in za trenutek se mi srčni utrip ustavi v praznini obstoja.

Ko si ti še potoval kot energija nekje po drugih dimenzijah in te niti v mojih mislih ni bilo, sem s široko odprtimi očmi in srcem, večjim od sebe, stopala v vsak nov Dan. Poslanstvo mojega diha je bilo biti dober do vsakogar, biti iskren in slediti srcu. Bilo mi je lepo, ker sem čutila, da sem poslanka na Zemlji, s pomembno nalogo, privabljati nasmeške na usta, prebujati z besedo, širiti Resnico. Dati je bilo zame več vredno kot dobiti, sprejeti. Slednjega se nisem naučila. Nisem vedela, da so zaloge dobrote omejene. S prihodom tebe in tvojih sorojencev se nisem kaj dosti spremenila, kljub temu, da duša je svarila. Ni zmogla več nositi bremen vseh ljudi, ki le jemati v moje življenje so prišli.

Me prepoznaš?

Veš, že s prvim vdahom si dobil to veličastno energijo osrečevanja drugih, zato puščaš sledi in zaznamuješ vsakogar, ki s teboj spregovori. S svojo iskreno besedo in še vedno otroško navihanostjo, radovednostjo in radostno brezbržnostjo prebudiš speča bitja upanja v vsakomur. A ker marsikdo le vzame in se ne razda, se lekcija ti tu in tam poda, da dobrega srca ne kaži vsepovsod. Dobrota zemlji ni pogodu, saj sama vse preveč trpkega je doživela, z iskrenostjo in lepim le redke je trenutke zaživela, in ker so skorajda neznani ji, se

jih boji.

Globoko predan veri v dobro boš začutil, kakšen naj bo tvoj korak, da zaslišijo te vsi, ki si jim v tem enak. Le tako duša pela bo v izobilju srčnih izmenjav, ki te bodo bogatile na veke vekomaj.

Srečno v iskanju prave srčne dobrote vsenaokrog, otrok, ki postajaš mož.

April 2019

Človek

Ko se zavem, da se tudi v tvojem življenju nizajo nepričakovani dogodki, prihajajo in odhajajo ljudje, spreminjajo se tok, mesta, dežele, si dovolim iti globoko v svoja prepričanja, verovanja, zaznave sveta okrog sebe in ozavestiti, kako podobno pot sva si izbrala.

Življenje je lahko tako enostavno v očeh otroka, ki ne pozna barve kože, mu vsi jeziki zvenijo enako prijetno, če je le za njimi nasmešek ali dober namen, le kako bi obsojal ali sodil kogarkoli zaradi ponošenih oblačil ali starega avtomobila!

A življenje odraste, dobrega in slabega v svoj tok spusti, na ruševinah kdaj gradi, z nečimrnostjo se bori. Ker je tako sveto in dragoceno, s spoštovanjem sebe samega nagradi. V tem duhu dostojanstveno čez vse ovire se prebije, s pozabo ne, ampak z oproščanjem v novo poglavje sme vstopiti.

Me prepoznaš?

Se prepoznaš?

Vem, da veš, kako veličastno je biti in ostati človek. Pride trenutek, ko se utrujen od porazov v hipu zmagoslavno prebiješ čez vse trdo, umazano, strohnjeno, sikajoče, teptajoče in se zaveš, da si zmagovalec bitja in utripa na tem planetu. Da samo Si. Ravno to je sijoči moment, ki ga tvoja duša tako čaka, da te naposled v večnosti stisne v svoj objem.

Takrat si pripravljen pokazati spoštovanje do življenja samega, častiti sprejemanje kreacije vsega. Takrat (p)ostaneš

Človek, ki roko vsakomur poda, z izkušnjo vsega doživetega, mogočnega, in tvoj dotik v svet ponese dih vere v človeštvo in zaupanja. Takrat humanost v tebi se rodi, da zmoreš v svoje obličje vedno z nasmehom se zazreti in svoje Srce v večnosti ogreti.

Ostani Človek Dostojanstva in Ljubezni, otrok, ki postajaš mož.

April 2019

Resnica

Ko ti iz dneva v dan dokazuješ, da v svet porojen nisi le, da slepo zreš, a vidiš ne, se jaz danes, tik pred tvojim rojstnim dnevom, zazrem vase in dopustim vsem občutjem, vsem čustvom, da me preplavijo, tudi strahu in dvomu, da se v obličje mi zazreta.

Poslanstvo matere mi v zibelko bilo je položeno, v življenju mnogo se je pripetilo, odgovorov srce ni dalo, na pot neznanu znova in znova me je le poslalo. Rahločutno sem bosih nog in gola vsakokrat na njo stopila, magične trenutke sreče polovila, a bolj z nevihtami in vetrom se borila. Nikdar obup premagal ni utripa obljube, ki tebi sem jo dala, preden preko sebe sem na Zemljo te poslala. Kadar od neznanja in brezglavo sem s poti skrenila, sem tudi tebe nehote ranila, saj tudi to nekje v večnosti sem obljubila.

Vem, da me prepoznaš, zato prav zdaj, ko čas prehaja v novo smer, srce na dlan položim ti, da se zaveš, da zame popoln si.

Vem, da se prepoznaš ...

Če seme se Modrosti v vseh teh skupnih letih je vzgojilo in globoko zasejalo, Drevo mogočno iz njega raslo bo, ki v sožitju z Resnico bo brstelo, cvetelo za vse, ki pod njim Umetnost Življenja bodo negovali, ne velikih besed, a Ponosa, Iskrenosti in Srčnosti se radostili. Leporečenje ga nikdar ne bo prevzelo, saj sámo najbolje vé, zakaj visoko zrastle je. Z vsem notranjim Spoznanjem se silam malega duhá bo uprlo in proti Nebu s krošnjo zdravo in bujno zrlo.

Kajti Ljubezen veje prav od tam, kjer modrina z vetrom se spozna, ples sprejemanja zapleše z njim in na Zemljo skupaj odpotujeta. Prav tja, kjer lačnih dobrega in čistega kar mrgoli, zato

Otrok, ki postajaš mož, bodi Ti.

April 2019

A series of 20 horizontal dotted lines, evenly spaced, for handwriting practice.

